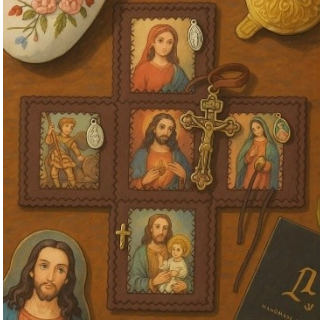
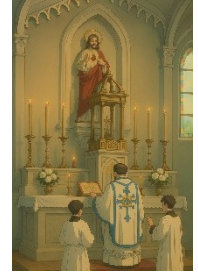

İbadet Nesneleri Kullanmak Günah mıdır?

Hristiyan aleminin bir kısmı Tanrı'ya yaklaşmak için tesbihler, haçlar, ikonalar ve heykeller gibi pek çok nesneye başvurmuşlardır. Ancak Kutsal Kitap'ın öğrettiği gerçek, ibadetin böyle araçlara bağlı olmadığıdır. Tanrımız Yahve'ye yaklaşmak için nesnelere ihtiyacımız yoktur. Efendimiz İsa'nın dediği gibi, Tanrı'ya "ruhta ve gerçekte" tapınmamız gerekir (Yuhanna 4:24).

Bir heykel ya da resim ilk bakışta sadece bir temsil gibi görülebilir. Fakat insan doğası zayıftır; görünür şeylere bağlanmaya eğilimlidir. Bu yüzden Yahve İsrail'e, hiçbir suret yapmamalarını ve bunlara tapmamalarını emretmiştir (Çıkış 20:4-5). Çünkü kısa sürede temsil, tapınmaya dönüşür; sembol, asıl olanın önüne geçer.

Bazı Hristiyanlarca dua etmek için rozary de denilen tesbih kullanılır. İnsan eline dizilmiş boncukları alır ve her bir boncukta belirli sözleri tekrar eder. Bu, dışarıdan bakıldığında disiplinli bir ibadet gibi görünebilir fakat aslında Kutsal Kitap'ın öğrettiği ibadet ruhuna tamamen aykırıdır.

"Dua ettiğinizde, putperestler gibi boş sözler tekrarlayıp durmayın. Onlar söz kalabalığıyla seslerini duyurabileceklerini sanırlar."
(Matta 6:7)

Tanrı'nın isteği, sürekli yinelenen kalıp cümleler değil, içten gelen şuurlu bir duadır. Bir tesbih üzerinde yüzlerce kez aynı sözü söylemek, kalbimizin yönelişini güçlendirmez aksine, bir süre sonra sözlerin bizdeki etkisi kaybolur. Tekrar edilen kelimeler adeta bir gürültüye dönüşür ve gerçek manasını yitirir.

Şunu da düşünmek gerek: Bir dostumuzla konuşurken ona aynı cümleyi defalarca tekrar etsek, bu samimi bir iletişim olur mu? Elbette hayır. Dostluk, kalpten gelen sözlerle beslenir. O halde göklerin Tanrısı'na yöneldiğimizde, sözlerimiz mekanik bir tekrar değil içtenliğin ve bilinçli bir düşüncenin ürünü olmalıdır. Dua, Tanrı'yla gerçek bir konuşmadır; kalıplaşmış bir ritüel değil.

Tesbih kullanımı ayrıca tehlikeli bir yanılsama da doğurur: İnsan, boncukları elinde tutunca ibadet ettiğini sanır. Fakat asıl mesele boncukları çevirmek değil, yüreğin Tanrı'ya yönelmiş olmasıdır. Tesbih, ibadeti dışsal bir eyleme indirger oysa Tanrı görünüşe değil, yüreğe bakar (1. Samuel 16:7).

Mesih'te Kardeşler'in ibadeti, tekrarlarla uyuşturulmuş bir ritüel değil, canlı ve şuurlu bir yöneliştir. Gerçek dua, Tanrı'yla her defasında yeniden kurulmuş, samimi bir

iletişimdir. Bu yüzden tesbih gibi nesneler aracılığıyla aynı sözleri tekrar etmek, ne Tanrı'nın istediği bir şeydir ne de insanı ruhen besleyen bir ibadettir.

Çarmıh da benzer bir örnektir. Kutsal Kitap'ta çarmıh, bir odun parçası olarak değil, Mesih'in kurbanının ve kurtuluşumuzun ruhsal anlamı olarak anlatılır (1. Korintliler 1:18). Fakat bugün birçok insan küçük bir haçın kendisini koruyacağına inanıyor. Bu, Tanrı'nın gücünü bir metale bağlamaktır ve batıl inançtan öteye gitmez. Gerçekte güvencemiz yalnızca dirilmiş olan Mesih'tedir.

*“Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur, alçakgönüllü ve pişman bir yüreği
hor görmezsin, ey Tanrı.” (Mezmur 51:17).*

Pavlus'un sözleriyle de ibadet, bedenimizi diri bir kurban olarak Tanrı'ya sunmak, yani hayatımızı Mesih'in öğrettikleri doğrultusunda yaşamak demektir (Romalılar 12:1-2). Gerçek ibadet, doğruluk yolunu seçmek, sevgide yürümek ve karakterimizi Mesih'e benzetmektir.

Mesih'te Kardeşler olarak ibadet nesneleri kullanmanın günah olduğunu söylüyoruz. Çünkü Tanrı'nın görünmeyen doğasına aykırıdır, putperestliğe kapı açar ve İsa'nın öğrettiği sade ibadeti gölgeler. Bizim yolumuz, nesnelere değil, Yahve'ye samimi bir imanla yönelen kalptir.

Düşünelim

- Efendimiz İsa Mesih nasıl ibadet etti? İbadet nesneleri kullandı mı? Bize nasıl dua etmemizi öğrettiği Matta 6. Bölümü inceleyelim.
- Mısır'dan Çıkış 20:4-5'te put yapmanın yasaklandığını okuyoruz. Bugün kiliselerde kullanılan haç, ikon ya da heykeller bu emirle uyumlu mudur?
- Dua ederken elimizde bir nesne olduğunda kendimizi daha “dindar” hissediyorsak, aslında güvencemizi neye bağlamış oluyoruz?